Til

Sølvbrudeparret.

Den 4de Decbr. 1878.

Mel.: «Ved Vintertid, naar Skoven staaer.»

Naar Foraarsbølger bruse blidt
Om Ungdomsskibets stærke Planker,
Da Livssejladsen gaaer saa frit;
Dog længes man at kaste Anker;
Man fæster sig i fagren Vaar
En Brud at dele Livets Kaar
Og haaber paa, at glade Aar
Man leve skal ved hendes Side.

Men Livet melder sig dog snart
Med Alvor, Slid og Kamp og Sorger,
Og Ungdomsskibets skjønne Fart
Bli'er standset let, hvis Intet borger
For Parrets Kjærlighed og Tro
Og Lykken fæster kun sit Bo,
Hvis ægte Kjærlighed de to
I Stormens Stund først ret forener.

Saaledes kom til Eder og
I Livet baade Lys og Skygge;
Men stedse tro og faste dog
I bleve mod Jer Ungdoms Lykke.
I Kjærligheden. som I vandt
Da I var unge, tidt I fandt
Det Baand, som fast Jer sammen bandt,
Og styrked Jer i Livets Kampe.

Idag i **fem og tyve Aar**
I vandred' ved hinandens Side
Og lykkelig ved Eders Kaar,
I skue kan mod Høstens Tide,
Og alle dele vi Jer Bøn,
At Høsten blive god og skjøn
Og gid I finde maa Jer Løn
I Eders Børn, som Jer omgive.

Trykt hos F. E. Bording.